

AFSCHRIFT!
1 blad

KOPIE

Nummer van het vonnis: 1543
 Nummer van het parket: BG66.97.931/02-St
 Nummer van het repertorium: 1662

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, vijftiende kamer,
 zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis
 uitgesproken.

In de zaak ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,

tegen:

3237

1.
 zaakvoerder,
 geb. te op
 won. te

3238

2.
 opgericht voor notaris op
 ondernemingsnummer
 met zetel te

de eerste tegenwoordig en bijgestaan door- en de tweede
gedaagde vertegenwoordigd door meester , adv.te

Gedaagd om:

DE EERSTE EN DE TWEEDE:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder
 omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering
 rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige
 daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben ver-
 leend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf
 niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, belof-
 ten, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misda-
 dige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf
 te hebben uitgelokt;

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 146-9° lid. 147,
 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van
 de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999),
 zoals gewijzigd bij decreten van 28.09.1999 (B.S.
 30.09.1999), 26.04.2000 (B.S. 29.04.2000), 13.07.2001 (B.S.
 03.08.2001), 08.03.2002 (B.S. 23.03.2002), en 04.06.2003
 (B.S. 22.08.2003)

de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wij-
 zingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd,
 voortgezet of in stand gehouden, door namelijk in strijd met
 de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college
 van burgemeester en schepenen van dd. 01.03.2002, bij
 het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste

inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen, namelijk door:

1. op het terrein , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan:
 - 1/ (eigenaar grond en terras);
 - 2/ , bierhandelaar, geb. te op , won. te en zonder beroep, geb. te op won. te (eigenaar handelshuis);
(beschrijving inbreuk):
uitvoeren van de zonneluifel boven de terrasconstructie in plastic in plaats van zeildoek te , op
2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden te vanaf 10.02.2002 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding zijnde 18.06.2004;

met de omstandigheid wat de verdachte betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Gezien de dagvaarding aan de gedaagden betekend;

Gezien de stukken van de bundel;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de gedaagden in hun antwoorden en verdediging;

De eerste gedaagde stemt in met de vraag van zijn raadsman tot het bekomen van, in ondergeschikte orde, de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting;

OP STRAATGEBIED

1. Met betrekking tot de feiten

Beklaagden worden vervolgd wegens het plaatsen van een zonneluifel boven de terrasconstructie in plastic in plaats van zeildoek (tenlastelegging A1) en wegens de instandhouding van de wederrechtelijk opgetrokken constructie (tenlastelegging A2).

Het College van Burgemeester en Schepenen van de stad wijst naar artikel 40 van de gemeentelijke bouwverordening en naar artikel 8 van de gemeentelijke reclameverordening waarin zeildoek als materiaal voor de zonneluifel wordt opgelegd.

Beklaagden betwisten de tenlasteleggingen met de meeste klem en stellen dat de aangebrachte luifel wel degelijk voldoet aan de vereisten zoals opgelegd door Stad.

Beklaagden leggen daaromtrent de beschrijving voor van het materiaal waaruit de zonneluifel werd gemaakt. Het gaat om "Textielweefsel" dat gefabriceerd wordt volgens een exclusieve gepatenteerde technologie. Deze techniek bestaat uit het aanbrengen van een voorspanning op de doeken (in ketting en inslag) voor en tijdens het coaten. Deze techniek verleent uitzonderlijke eigenschappen aan de doeken: een grote vormvastheid en een ongeëvenaarde mechanische weerstand.

Uit niets blijkt dat de zonneluifel uit plastic zou zijn vervaardigd.

Naar het oordeel van de rechtbank werden door beklaagden geen handelingen gesteld in strijd met de geldende reglementering terzake de stedenbouwkundige vergunningsplicht.

De tenlastelegging A1 is niet bewezen en beklaagden dienen bijgevolg te worden vrijgesproken.

Vermits de inbreuk op zich niet is bewezen kan er uiteraard geen sprake zijn van het instandhoudingsmisdrijf.

Daarnaast verwijst de rechtbank nog naar het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 22 augustus 2003 en ingevolge artikel 12 in werking getreden op de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 werd aan het artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999, zoals reeds gewijzigd, een derde en vierde lid toegevoegd waarbij, behoudens in de vernoemde uitzonderingsgevallen, de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken zoals bedoeld in artikel 146 eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer meer geldt.

Bij arrest van 22 juli 2004 van het Arbitragehof (arrest nr. 136/2004) werd een antwoord gegeven op diverse aan dit hoog

rechtscollege gestelde prejudiciële vragen met betrekking tot de grondwettelijkheid van de bepalingen van artikel 146 en 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het Decreet van 4 juni 2003.

Het Arbitragehof heeft met dit arrest als volgt geoordeeld: "Artikel 146, derde lid van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet.

De termen "onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden" en "een ernstige inbreuk op essentiële stedenbouwkundige voorschriften" hebben volgens het Arbitragehof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren. (artikel 146, 3e lid DRO). Het geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf wanneer het misdrijf 'plaatsvindt in de ruimtelijk kwetsbare gebieden', voldoet volgens het Arbitragehof wél aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (B.7.2. Arrest Arbitragehof 22 juli 2004).

Bij arrest van 19 januari 2005 van het Arbitragehof (arrest nr. 14/2005) werden in artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 de woorden "voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg", vernietigd.

Bijgevolg geldt de strafsanctie voor het instandhouden nog enkel voor zover de bouwovertrading gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Bij toepassing van art. 2, tweede lid Sw., dient te worden vastgesteld dat de aan beklaagden ten laste gelegde feiten sub A2 thans hoe dan ook niet langer kunnen worden bestraft.

2. Met betrekking tot de herstellvordering

Gelet op de vrijspraak van beklaagden dient de rechtbank de herstellvordering af te wijzen als ongegrond.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid: 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken; 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;

DE RECHTBANK.

Rechtsdoende OP TEGENSPRAAK

Verklaart de feiten A1 en A2 NIET BEWEZEN, spreekt de gedaagden dienaangaande vrij en ontslaat hen van alle verdere rechtsvervolgning terzake zonder kosten.

Legt de kosten van het geding begroot op 67,30 euro ten laste van de Staat.

Wijst de herstalvordering af als ongegrond.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van eenentwintig juni tweeduizend en vijf,

waar zetelden:

, alleenrechtsprekend Rechter;

, eerste substituut-procureur des Konings;

griffier.

De griffier

De Voorzitter,